

ДЕЛИ—ОРМАНСКИ

КУРИЕРЪ

Седмичен вестник за обществен живот, наука и информация.
Излиза всяка сбота

АБОНАМЕНТ
За година 50 лева; за 6 месеци—30 лева.
Един брой—един лев

ОБЯВЛЕНИЯ:
Годежни—40 лв.; Венчални—50 лв.; Търговски—1.50 кв. см.; Приставски—1 п. дума

Редактира комитетъ

Весела година

Ново-годишни сънища

От една анкета се установи, че Ново-пазарци срещу нова-година събнували следните сънища:

Гавраилъ, че рѣката влече орляци солена хамсия и той бърза да напълни всички качества.

Аврамовъ, че се прѣстнала една бѣчва съ вино и изтекла и той въ яда си я напълнил съ вода. Илия х. Марковъ че пакъ му правятъ ревизия и заловили захаринъ, като даже се изпотилъ при мисълта за новата глоба.

Арсо Арсовъ, че най-после е успялъ да удари заекъ.

Будинъ Вичевъ че правитѣлки разходки съ автомобиля си.

Асѣнъ Димовъ—пакъ срѣщу него писали фейлетонъ, но този път не вече „идатъ“ а „бягайте.“

Гюча,—нѣма да го бламиратъ и се подобрилъ съ еснафитъ.

Русаки,—падналъ голѣмъ змей въ кооперацията и никой не смѣй да отиде въ лоето си.

Попа—ловното дружество подарило паритъ си за изкарване църковните дюкяни.

Началника—вълчицата му се най-после укучила и вече е драсиралъ полицейскитъ кученца.

Бою.—вмѣсто на Ставри на него се родило момче.

Петъръ Юрдановъ,—построилъ нова църква съ свои средства че по случая държи дълго слово.

Даскалъ Стефанъ;—още два месеца ваканция се дава.

Даскалъ Дановъ,—вѣтъра му отнесалъ бомбето и се чуди съ какво ще купи друга.

Крумъ,—си купилъ ротативна печатарска машина и вѣстникъ „Ново-пазарска Трибуна“ се печата 2 пъти въ денъ по 16 стр. и се изпраща чакъ въ Китъй.

Вуйчо Марко,—че било сън гюрултията съ нежната му половина въ писалището му и е снелъ всичкитъ токове на общата й.

Любенъ,—товари солъ съ вагони за кантонската армия (Китай.)

Куртевъ,—турцитъ се изселватъ и купува евтини емляци.

Рашко Белята,—отворилъ бирария съ 5 келнерици

Даскалъ Георги,—следъ преброяване—

то е станалъ директоръ на статистиката и то „ангро.“

Цани х. Марковъ,—поканенъ за борецъ въ циркъ „Колозеумъ“.

Колю Константиновъ,—че месеца падналъ на кавака и нѣма нужда отъ неговото електрическо осветление на града.

Иванъ Василевъ,—да е замѣстилъ Джерджински;

Ради Рачевъ,—да е поелъ отново комеданството на гара КаспиЧанъ,

Русаки Стояновъ,—общинския съвет да е далъ на еснафитъ безплатни мѣста за дюкяни

Али Ефенди,—да държи рѣчь въ Народното събрание;

Бай Юрданъ че е разтуренъ окръжния съвѣтъ;

Самуилъ,—че тая година и петлитъ ще снасятъ;

Пеню,—че станалъ църковенъ настоятелъ и се подобрилъ съ попа;

Агронома,—че реколтата на ламбени шишета е отлична.

Григоръ,—че станалъ Македонски войвода.

Тифчевъ,—че го уловила жѣлтеницата и му назначили пакъ диета.

Аптекаря,—да скача отъ 7 етажно здание.

Кржстю Панчевъ,—че няма вече криза и хората почнали да носятъ хамути.

Доктора,—че „тифуса“ се е появилъ пакъ.

Ако анкетѣора ни е заблуденъ по отношение на нѣкого, молимъ извиненията му.

Михалъ

Минало и бѣдащо врѣме

УЧИТЕЛЯ. Буко кога ходи въ София?
БУКО: Ено нидѣля по-долу Г-нъ учителю.
УЧИТЕЛЯ: А кога баща ти ще ходи пакъ въ София?

БУКО: Двѣ недѣли по-горе, г-нъ учителю.

ЧЕТЕТЕ В. „ДЕЛИ-ОРМАНСКИ КУРИЕРЪ“

Даскалъ Георги,—следъ преброяване—

Г-ца Костадинка Н. Сейрекова
учителка

Г-нъ Сжби Писковъ
адвокатъ

се згодиха на 8 I 1927 г.

Шуменъ

Шуменъ

1927 г.

Драги читатели и познати,
Сиромаси, бѣдни и богати,
Сигурно ухото е вече сито,
Да слуша отвсѣждъ „Честито!“,
За вехтата и нова година.
Нѣма да кажемъ ние „Честито!“,
На пукъ и на новата година—
За утѣха на тая що мина.
Ех! казали бихме ние всички,
Вмѣсто „Честито да е на всички—
Бирника да откаже отъ парички,
Банката да откаже отъ полички,
Да пада хлѣба отъ небето,
Пражолите да растатъ по полето,
Виното да тече по дерето,
Да скита всѣки волно, напето.
Пожелали бихме ние тогава:
Всѣкому отъ всичко да се дава,
Недоволенъ никой да не остава—
Всѣки денъ по кило да придава.
Такъвъ да е на село късмета,—
Да избиратъ по четире кмета;
Често—често избори да ставатъ,
Кметоветъ скоро да мѣняватъ.
И понеже това става често —
Да опита всѣки кметското мѣсто.
На нашата общинска управа,
Редакцията й пожелава:
Безъ мжка —лесно да разрѣшава
Всѣки въпросъ за добра управа;
Ей така съ далечни разходки,
Безъ голѣми—солени разноски,
Че често-често да се не пишатъ
Фейлетони като тоя „Идатъ“,

рап—

Преброителски.

Преброителя къмъ засстаряла госпожица:

—Кога сте родени госпожице?

—1908—господине.

—А братчето Ви?

—1898—господине.

—Ами че то е съ 10 години по-голѣмо?!

—Нищо, печатна грешка, сменете датата.

тѣ.

ВАРНЕНСКАТА ТЪРГОВСКО ИНДУСТРИАЛ. НА КАМАРА ИЗВЕСТЯВА

Съюза на българските керамици открива керамичен курсъ (по строителна керамика) въ гара Горня-оръховица, където общинското управление на с. Калтинецъ отпуска една отъ стаята на новото си училище за преподаване, а керамичната фабрика на Г. оръх. банка и тая на акц. д-во Ст. Ив. Войводовъ отпускатъ на фабриката си по едно помещение за пренощуване на курсистите. Преподаватели въ курса ще бъдат: Коста Петровъ, инженеръ-керамикъ и К. Кръстевъ, технически ръководител въ държ. тухлена фабрика въ София.

Програма на курса:

- 1) История на керамиката.
- 2) Условия за построяване на една керамична, респ. тухло-карамидаРна фабрика.
- 3) Видове глини, качествата имъ, вредните примеси у тяхъ и начина за отстраняването имъ.
- 4) Намиране и откриване на глината, какъ трѣбва да се копае и изпита, за да се види годна ли е и за какъвъ видъ предмети.
- 5) Предварително приготвене на глината, преди да се приготви въ машината.
- 6) Разнитъ видове машини за раздробяване на глината и разработането ѝ по сухъ и мокръ начинъ.
- 7) даване форма на предметитъ чрезъ ръка и машина и разнитъ видове машини за сухо, полусухо и мокро пресуване.
- 8) Начинъ на сушене на предметитъ, видове сушилни естествени и изкуствени.
- 9) Начинъ на паленето, какви видове приема, кои за какви видове и предмети сж подходящи, запознаване съ всички видове пещи: какъ действа огъня въ ринга и какъ да се използва топлината му за сушене и опушване на предметитъ.
- 10) Разни видове глинени предмети, като: ръчни, машинни, обикновени, фасадни, клинкорови, тухли, обикновени германски, холандски и марсилски керемиди.
- 11) Предпазване глинени предмети при паленето отъ вредните примеси и пушека чрезъ ангобиране и глазиране.

12) разни видове контролни апарати нужни презъ паленето на предметитъ и употребление Сегеровитъ кегли.

Записванията за курса ще ставатъ при керамичната фабрика „Марсилия“ на акц. д-во Ст. Ив. Войводовъ при гара Г. оръховица.

Курса ще бѣде 45 дневенъ отъ 15 януарий до 28 февруарий т.г.

Такса за следване не по повече отъ 150 лв. на курсистъ.

Молимъ, бѣдете добри да разгласите настоящето между интересующитъ се.

Искусствени торове

1) Опитъ съ зимна пшеница въ с. Русларъ (Варненско) на почва песъкливо-глинеца, при предшественикъ ечемикъ: Получено на декарь:

	зърно	хект. тегло	слама
Неторено	134 кгр.	73.290 кгр.	294 кгр.
2. Торено	139 „	72.300 „	274 „
3. Торено	239 „	73.800 „	239 „
4. Торено	179 „	71.500 „	348 „
5. Торено	234 „	73.300 „	432 „

Калиева солъ суперфосфата сж дадени преди засяването на посева, а чилската силитра е разпръсната презъ пролѣтта.

(Забел.) резултата по точка 2 е полученъ като е хвърленъ на декарь по 20 кгр. калиева солъ; по точка 3—е хвърленъ по 30 кгр. суперфосфатъ; а по точка 4—20 кгр. чилска силитра. А по точка 5 е торено съ третъ тора.

2) Опитъ съ зимна пшеница въ село Кара Хюсеинъ, Варненска околия, на почва черноземна при предшественикъ тютюнъ:

	получено на декарь		
	зърно	хкт.тегло	слама:
Неторено	162.5кгр.	73.6	246.34к
Тор.сур.кост.бр.205.8	"	82.7	227.11к

Следователно 40 кгр. костено брашно е увеличило реколтата съ 43 кгр. зърно. Сметнато по 7 лв. кгр. даватъ 301 лв., съотношѣта на тора 160 лева остава чистъ приходъ отъ декарь 140 л

Ето какъ се отговаря на въпроса: има ли смѣтка въ употреблението на искусственитъ торове. Това, което е сто-

рила Варнен. подвижна Земледѣл. Кадра. трѣбва да бѣде направено отъ въ ки държавенъ агрономъ у насъ, който наистина иска да отговори на една жда на времето и да допринесе и прави нѣщо за земледѣлието ни.

Опититъ трѣбва да се правятъ агрономи, учреждения и под. а въ цетъ на населението да се дава и поръчва изпитаното и дало вече добри резултати.

Искусственитъ торове въ ржцетъ не вежия потрѣбителъ, могатъ да дадатъ и отрицателни резултати, които могатъ за дискредитиратъ земледѣлската наука.

Отворено писмо

МУРАДАЛЛАРЪ УЧАСТ. ФЕЛДШЕР
М. ДОБРЕВЪ

Г-нъ Фелдшер!

Ще извинявате но искамъ да знамъ какво положение сте били и какво е заставило на 21 м. м. въ крѣмата Ионковъ с. Мурдалларъ предъ 15—20 дни да ме псувате съ думи които срамъ не предавамъ и се заканвате, че ще ме биете и убиеете даже защото били сикни на деня и зи Васъ всички било възможно?

Имайки въ предвидъ Вашата интелигентностъ и разбиране на нещата, ще закасаментъ съ отговора си отъ колко то имамъ нужда.

Русиновъ

ПЕЧАТНИЦА

„Хр. Богѣвъ“ Нови-Пазаръ
на Радевъ, Вжлчевъ & Ив.
НОВЪ

ПРИЕМА ДА ПЕЧАТА ВСѢКАКВИ ВИДОВЕ БЛАНКИ, ПЛИКА, БѢЛѢЖКИ, ФАКТУРИ, НЕКРОЛОЗИ СВАДБЕННИ, ПОКАНИ И ДР. ВЪ ПЕЧАТНИЦАТА СЕ ПРИЕМАТЪ ОБЯВЛЕНИЯ ЗА ВСИЧКИ ВѢСТНИЦИ ВЪ СТРАНАТА. НЕЗАВИСИМО ОТЪ ТОВА СЕ ИЗВЪРШВА ВСѢКАКЪВЪ ВИДЪ ПОДВЪРЗИЯ НА КНИГИ.

Цени конкурентни

Признаци на Старо-български паметници въ околността на Плиска

Няма по мѣчно отъ това да се пише върху едно неизвестно минало, когато не можемъ да се основаваме на точни исторически документи. Черното турско робство и онова фанатично грѣшко—, е покрило съ черна завеса нашето българско минало. И ще минатъ вѣкове до като повдигнемъ края на завесата и узнаемъ своето

Но все пакъ да оставимъ въ забвение отжелецитъ отъ малкото запазени предания, легендите и сѣмченията, които падатъ върху тяхъ, ще бѣде осадително, а още по-вече,—когато имаме да издирваме миналото на своя народъ, да насърчимъ поколенията въ тази насока, които да извадятъ на света че „Четиригълника—люпка на I Българско царство съ столица Плиска, е съкровищница чисто Българска.

Предприетитъ напоследъкъ разкопки подъ Мадарскитъ изнари и конника-паметникъ, подиг-

наха края на тая черна завеса И много неща, за които нищо не се знаеше излязоха на бял святъ. Действително, съществуванет на конника бѣ известно, обаче за него съществуваха разни легенди

Ишущия тия редове около преди 35 години се е интересувалъ и бесѣвалъ по тая въпросъ съ много стари турци отъ село Мадара върху въпросния конникъ. Мадарци разгавали, че конника представлявалъ руски офицеръ и го наричаха „Казакъ суфрети“ (казашки образъ).

И въ една отъ дванадесетъ Руско-турска война, когато Шуменъ бил обстрелванъ отъ Русите, съ синджирли топове, единъ руски офицеръ, захласнал се подиръ ловъ по билото на скалите не забелязалъ пропастьта и падналъ долу заедно съ коня кучето си въ пропастьта. Въ паметъ на тоя офицеръ билъ изсеченъ въ скалите известния Мадарски конникъ. Така казваше легендата

Обаче надписите потѣдиха едно далечно българско минало

И самите разкопки на Плиска преди откритието имъ отъ Успенски околните околици и части отъ зидария на околното турско население ги наричаха (Хисаръ Джинавизденъ) капи старъ Римски градъ. Обаче излезе старъ български градъ и то столица. Всичко това ни дава поводъ да мислимъ че въ околостъта на Плиска има много неоткрити стари български паметници, които при по старателно проучване върху съмнителните турски названия ще могатъ да се откриятъ и други исторически ценности

На 4—5 километра отъ Плиска на сев. изтокъ е селото Теке козлуджа. Тамъ въ чифлика на покойния Д-ръ В. Пановъ има запазена въ ограда антично издѣлѣние отъ каменъ грѣбъ почти отъ неизвестно минало и произходъ. Турците го считатъ за мекемедански подъ назвѣ „Теке“, ходятъ на поклонение, кланятъ се и даватъ своите дарове. Българите сжко ходятъ наричатъ го „Св. Илия“, а глѣтъ свѣщи и на Илденъ му правятъ сбор (Следва)

М. БЕХТЕРА

Какъ потръгна Менцелю.

(продължение отъ 20 брой)

Слѣдователно всѣки вечеръ и утро ще правятъ половинчасовъ основателенъ масажъ. При това, болната трябва така да се поти, като че ли е върху нажежена печка. Затова ние ще и предприемемъ диета. Тя е доста пълна, а горещината пречи за за правилното обращение на кръвта за напредъ ще и даватъ само супа съ хлѣбъ и рядко по нѣкое варено яйце или нѣкъ говеждо месо и студени картофи. Скорѣ пакъ ще дойде.

Въ коридора, на прощаване, той успокоилъ нещастния каменоделецъ:

—Оставете ме да действавамъ,—азъ ще я изпратя по живо и здраво.

Какъ дошла неделя,—неделя съ която започвала петата седмица на болестта, Тоя денъ Менцелю избралъ за денъ, въ който окончателно да свърши съ Алма Раушъ.

Въ петъкъ и събога той—както му било предписано—усърдно триялъ съ мазолеситъ си ржце крака на своята пациентка по такъвъ начинъ, щото я принудилъ да се изпоти вече седми пътъ. Той се трудилъ съ такова усърдие, едва ли не яростно, щото въ края на краищата не само Алма, но и самъ той останалъ безъ сила. При всичко това, работа стояла все въ едно и също положение. Алма казала че ако стѣгни на болния си кракъ веднага ще умре.

Тая настойчивостъ смутила донякадѣ младия лекаръ.

—Не зная, мили Менцелю,—казалъ той, сплъка о каменоделеца предъ неговите очи разтривалъ болния кракъ съ една мѣстъ отъ две конски сили:—не зная дали имаме работа съ приструвка или действително страдание. Струва ми се че така както вие правите масажъ, и дявола не би изтраилъ да се приструва. Вие вече изпнявате ли диетата и намазихте ли яденето на пополина? . . . Прекрасно. Ще продължаваме това лекуване още нѣколко дни. Ако наистина господарката се приструва, то тя дълго не ще удържи.

Но у Менцеля търпение не останало.

—Не, не, Г-ни Докторе,—отговорилъ той,—мене додека да си петия честити прѣстп съ тая жена. Затова азъ си бяхъ казалъ, че ако за четире недели тя не бжде здрава, азъ не ще я държа по-вече. Днесъ свършиха четирите седмици, коя болница ще ми препоръчате вие?

—Не се горещете мили Менцелю, не се горещете!

Вие предполагате че тая особа ще бжде по добре въ болницата отколкото у васъ? вие много се лжжете. Ако има средство да се избавите то е само едно-този което ние опитахме: оскж денъ обядъ и масежи.

А ако тя не се приструва?

—Ще видимъ.

—Хмъ. . . все пакъ азъ зная това което знаяхъ по рано. Дали няма такъвъ лекаръ, такъвъ професоръ, който сигурно би узналъ дали тя се приструва или не?

—Можеме да опитаме някоя знаменитостъ, но, извини ме, тия господа сж много драги.

За тая „господарка“ азъ нищо не ще пожаля, . . . съ люта хроничн отахналъ Менцелю.

Щомъ е така, утре идете при професоръ Х. и го помолете да прегледа болната. Ити, ако искате, да му телефонираме?

—Да, да, бжжете добри!

Отлично. Прощавайте мили Менцелю!

Като изпратилъ младия медикъ изъ коридора дѣто ставала горнята беседа, той се отправилъ въ кухнята. Той забелязалъ, че жена му крие нѣщо подъ престилката си и че бърза да излезе. Станалъ наоследъкъ много подозрителенъ, той се впусналъ подире ѝ, настигналъ я на вратата, гдѣго тя очевидно вършила своята работа.

—Стой, дѣсподарке! Какво криешъ отъ мене?

—Крия?! изглежда, че ти не си съ ума.

. . . Това е обядъ на Алма.

—Ти го носишъ подъ престилката си?

А, навѣрно за да не истине?

—Ще поговориме за това послѣ.

—Не, не, тоза пе е хубаво, ува каема

с пруга! А искамъ да зная, какво се върши въ моята кжща. Дай тука!

И той мигновено отнелъ блюдото отъ жена си сдържащо обѣда на Алма. —Какво е това?

Кокошка млада, отлично опържена кокошка!

Една минутка Менцелю мълчалъ, послѣ се разразила буря.

—Хубаво домакинство, дяволъ да го вземе! Доктора предписва половина порция, а тя угощава тая проходяща съ лакомии ястия, безсѣвѣстно пилѣе паритя нѣмжжа си и неусетно разстройва неговис планъ. Това е ниско! Това те поставя на равна нога съ тая жена! . .

Но въ случая и Марта имала доста боеви езикъ и като така, не останала длъжна нѣмжжа си. Тя не имала никакви доказателства, че Алма се приструва. И до като такива доказателства липсватъ, младата особа ще бжде въ нейнитѣ очи едно бѣдно дете, достойно за съжаление, ~~което страда~~ което страда. Да го застави да гладува—е безсърдечно и подло; за това Марта никога не ще се съгласи. . . . Нека отиде, ако ще, цялото наследство! . . .

Разяренъ, Менцелю се вгурналъ въ стаята на Алма.

—Слушайте господарке,—завикалъ той.—така не може да се продължава. Вие сте длъжни, колкото можете да помагате на семейството. Който иска да яде, трѣбва да работи. Вие можете ли да преглеждате училищнитѣ работи на децата ми?

—Не, това не мога, азъ тѣй малко се учихъ презъ детинството си.

—Товава благодарете на Бога чебаща ви не е билъ като мене! Можете ли да плетете чорани?

—Не.

—Да почиствате и редите?

—Не.

—Вие навърно нищо не знаете, освенъ да ядете и спите?

—Моя, нищо по-вече. Вие сте сѣвършено прави.

—А съ вие негод. . . .

Менцелю преглътналъ силната дума, която искалъ да хвърли върху лицето на неканенета гостенка, избѣгалъ изъ стаята, грабналъ шапката си отъ гвоздеа и като вихър се намерилъ на улицата. Да обядва не искалъ,—нему било нужно чистъ свѣжъ въздихъ за да успѣе ои пламналата си глава. Изъ пжтя среиналъ стопана на кжщата.

—Послушайте ме, Менцелю, казалъ той.

—Вие сте длъжни да извадите отъ кжщи тая особа, която живѣе у вази. Всѣи денъ тя има гости. Всички живущи въ кжщата ми се оплакватъ отъ вѣчната тупурдия из стѣлбата на нѣкакви подозрителни лица. Ако това не се прекрати азъ ще ви съжажа квартирата.

Не дослушалъ до края, каменоделеца отново се отзовалъ въ кжщата си.

—Ако ти още единъ пътъ пустнешъ тукъ сбирщина, която отива при тая. . . . тая. . . . то азъ ще изгоня тебе, вмѣсто нея, на улицата съ всичкитѣ парцали!

—Викналъ той на жена си и преди тя да продума, заминалъ.

Въ 2 часа следъ обядъ Менцелю се се върналъ малко развеселенъ; току що влѣзалъ въ кжщи,—нѣкой си младъ човѣкъ скжпо но безвкусно облеченъ и съ глупаво—нахално лице, позвънилъ у Менцелевата квартира, запитвайки за

Алма Раушъ.

—Кой сте вий?—страшно извикалъ Менцелю, отваряйки вратата.

—Братъ на Алма,—заекналъ влизащия.

—Хайде влизайте, какво ли. . . . господинъ. . . . господинъ братъ!

Каменаря бутналъ вратата на „гостната“ и пропусналъ вътре непознатия. Но той поискалъ да узнае що за „братъ“ е тоя гостъ. Въ края на краищата въ квартирата му ще почнатъ да се събиратъ мошеници! Той прилепилъ ухо на ключовата дупка. До него долѣтялъ звукъ отъ цѣлувка.—„Мила Алма! . . . Мили Оскаръ! . . .“—нищо между близки роднини се допускатъ такива отношения. Но изведнажъ Оскаръ се разсмѣлъ:

—Слушай, на тоя дуракъ, който ми отвори вратата, казахъ че ти си моя сестра.

—И отлично мой мили!—и Алма съ гласъ се разсмѣла. . .

Въ тоя мигъ вратата внезапно се разтвори, мощнитѣ ржце на Менцеля пипнали „брата“ за дългия вратъ, помжкнали го изъ коридора и съ такава сила го завърлили по стѣлбата, щото на последната площадка той останалъ неподвиженъ. Неизказанъ страхъ овладялъ Менцеля. Да не би този нѣкакъ да се повреди. Тогава той ще трѣбва да гледа двама въ кжщата си! Но за щастие франта скочилъ на крака, пипналъ изцапаната си щанка и съ проклятие на уста избягалъ на улицата. Той вѣроятно за винаги ще забрави пжтя къмъ своята „сестра!“ Когато той като хлопналъ вратата, се повърналъ да си отива, задъ него стояла Алма Раушъ. Лицето ѝ било бледо и ужасено отъ страхъ.

—Какъ?—викналъ каменаря.—Вие можете да ходите?

На Алминото лице, минало отражение отъ съзнателна мисль

—Азъ. . . . азъ не зная. . . . страхъ. . . . уплаха. . . . и въ това врѣме, когато лицето на Менцеля се проявило отъ радостъ, тя почнала да се готви да направи обратно десетѣтъ крачки, които я делѣли отъ креслото. Тя се хванала съ левата ржка за дръжката на вратата, а съ дѣсната за гърба на близкия столъ и стѣжила отначало на здравия си кракъ; но щомъ болния кракъ се докосналъ до пода, тя се изкривено отъ болка лице и раздиращъ викъ: „крака ми. . . . краками!“ паднала на стола.

Каменаря ее хваналъ за коеитѣ, послѣ—нѣмакато какъ!—вземалъ Алма на ржце, пренесалъ я презъ стаята и съ такава сила я насадилъ на креслото, че послѣдното затрепяло и едва не се развавило.

На другия денъ Менцелю не отишелъ на работа. Той искалъ да присѣдства на прегледа на болната отъ знаменития медикъ,

Деня миналъ въ вѣлнение, страхъ и очакване. Било вече 5 часа, когато дошелъ професора, съпроводенъ отъ младия домашенъ докторъ на Менцеля.

Преди всичко Менцелю му разказлъ вчерашната случка

—Хм! . . . Хм! . . .—многозначително произнесла знаменитостта.—Все пакъ това още не е доказателство. Въ нашата наука им случаи. . . .—и професора почналъ да се разпуска за ония забележителности отъ медицинска точка зрение и т. н. (Следва.)

СЪБРАНИЕ.

**Ново-пазарската гра-
дска организация на де-
мократическия сговоръ**
на основание чл.19 отъ устава на партията, свиква членоветъ си, въ недѣля 23 того 8 часа пр. пладне на общо организационно събрание въ питейното заведение на Г-нъ В. Андоновъ съ дневенъ редъ: 1) отъ 8—9 ч. съвѣщание, 2) 9—10 ч. пр. пл. разни и 3) отъ 10 ч. пр. пл. до 4 ч. следъ пладне, гласуване за изборъ на членове за градското бюро, вместо подалитъ остаткитъ си такива.

Отъ врѣменната комисия.

**Фирмата
АВРАМОВЪ &
БАРБАЛОВЪ**
честити на всички
свои клиенти нова-
та година.

4дюкянски места4

Не улица „Търговска“—срѣщу Бързака се даватъ за строежъ при условие щото двата отъ тяхъ да останатъ на тоя който ги построи.

При сериозни купувачи, продавамъ и половината мѣсто на износни цѣии.

Споразумение при:
Мехмедъ Ходжа Юсеновъ.

КОЛАРИ И ЖЕЛЕЗАРИ

въ магазинъ а
**АЛЕКСАНДЪРЪ ДОНЕВЪ &
СИИНЪ**

гр. Нови-Пазаръ

Виаги ще америте първокачествени осе-ови, джбови и букови ободи, айразнообразна железария и разни бои и бежири.

МАГАЗИНА РАЗПОЛАГА съ осенови главинки талпи и трупове.

БЖЧВАРСКИЯ МАТЕРИЯЛЪ ПРИСТИГМА!

ФАЯНСОВИ ПЕЧКИ И ПЪРВОКАЧЕСТВЕНИ ПЕРНИШКИ ВЖГЛИЩА.

НА ПОСТОНИТЪ КЛИЕНТИ КАМЕННИ ВЖГЛИЩА НА КОСТУЕМА ЦЕНА.

Печатница „ХР. БОТЙОВЪ“ Н-пазаръ
Пор. № 97

Хроника

Випената реколта

Споредъ официалнитъ сведения,реколтата на вина тая година възлиза на около 80 милиона литра.Ако за това вино се построи чешма, отъ която да изтича всѣка минута по 1 литъръ то тая чешма ще тече непрекъснато 150 години.

Ако ли пъкъ за минута изтичатъ по 5 литри,чешмата непрекъснато ще тече 30 години; а за да изтече това вино за една година би требвало да построимъ чешма отъ която да изтича за 1 минута само по 1500 литри вино!

За сжщото това вино ще ни трябва единъ общъ резервоаръ отъ 80,000 куб. метри.Или единъ сждъ съ размери:80 м. дълъкъ, 50 м. широкъ и 20 м. високъ. (Б.Р) Ракията не влиза въ сметката.

Кораба на пустинята

Земното кълбо става все по-малко; техниката преодолява пространство и време и прави това, което днесъ е било немислимо утре да стане възможно и въ други день да бжде осъществено. Железницата, автомобиля, парахода и аероплана направиха достъпни за съобщение и най-далечнитъ страни. Обаче това което за тѣхъ беше недостъпно, остана си както и по рано, предоставено на първобитнитъ съобщителни средства: на керванитъ отъ камили въ безкрайнитъ пустинни пространства. Сега обаче, постоянно напредващата техника иска да проникне и въ тѣзи мѣста. Едно Германско изнамиране обещава да да направи достъпни за човѣшката култура и тѣзи земни ивици. Йоханъ Крисдофъ Вишофъ въ Килъ сполучилъ следъ дългогодишни трудове да построи единъ гигантски автомобилъ, същински „пустиненъ корабъ“ който при широчина 12 метра е около 90 метра дълъгъ и 18 метра високъ. Грамаднитъ колела иматъ 15 м. диаметръ и техната повърхностъ е 2.5 м, кораба е 4.5 м. отдалеченъ отъ земята.

Снабденъ е съ най-модернитъ приспособления и може да се движи и по хълмиста почва. Този гигантъ ще се движи съ скоростъ до 30 клм. въ часъ съ товаръ до 200,000 кгр; въ него могатъ да пътуватъ 300 пътници при найголъми удобства, такива каквито притежаватъ грамаднитъ модерни океански параходи.

(Изъ юлюстр. Цайтунгъ.) Д-ръ Т. Б.

ЧАСОВНИКА.

Единъ паметникъ имаме въ града си, ако разбира се това може да се нарече паметникъ, градския часовникъ.

Хубава бѣше идеята за реставрирането му и хвала на тия които я извършиха

Обаче, за жалость, тия които сега се грижатъ за него, сж го съвършено забравили.

Не струва милиони урегулирането му и постоянното му навиване.

Трябва само малко по-вечко грижа.

Учителитъ при Нвопазарската прогимназия благодарятъ на Г.Г.гражданитъ които при коледуването на ученичския

хоръ дадоха лептата си за бедни нищ и ученическитъ колонии

Особна благодарностъ г-нъ Д-ръ Б. ву за подаренитъ отъ него 4 чифта обуца за най бѣднитъ ученици отъ 1в отделение.

За черквата

Прави извънредно много лош впечатление държането на някои граждани черква, което държане кара човека да мисли че тѣ не грисжствувасъ на жественна служба,а се намиратъ въ някое кафене или кръчма.Мнозина напъ за да убиятъ времето черква по-незабавлязано, извадили дълги броеници и на спокойно се занимаватъ съ тѣхъ,без да мислятъ че съ тази си постъпка демонстриратъ едно неуважение спрема божия домъ.Нима черквата е кръчма, кафене, или „одая“та трябва непременно да си служатъ гражданитъ съ тази глупава ориенталска залъгалка за мжж.

Нима черквата е мѣсто, кждетотрѣба да се мжчимъ да прекарваме времето си незабелезано?Този който му е текчително да прекара 1-2 часа въ черквата и търси отклонение въ броеницата да не ходи тамъ.

Ние трябва най послѣ да се простимъ съ тѣзи ориенталски обичаи, защото всичко това прави много лошо впечатление.

ЗА КИНО-ТЕАТРА.

Мнозина умаловажаватъ ролята на кино-театритъ. Нѣкои отиватъ толкова далече, та ги сравнявасъ съ цирковите представления.

Ние сме на по-друго мнение. Ние сравняваме киното съ театра и то само една малка разлика, която разлика още технически недостатъкъ на филма, това е говора, който липсва на екрана. Ние твърдиме,че киното има цѣната на картината—живописътъ. И колкото та картина е по хубава толкова тя е по цѣнна.

Но то има и друга една цѣна—а тѣ е че може да ни дава вѣрни картини за дѣйствителността. Какво по-хубаво отъ това да видите природнитъ стихии съ очитъ си безъ да рискувате нищо. Или пъкъ какво по-хубаво отъ това да се запознаетъ съ всички краища на света, безъ много усилия и средства? Ами великитъ произведения на всѣсвѣтскитъ гении?

Покрай горнитъ откислечни мисли немога да не припомнимъ на читателитъ че въ нашия градецъ кино „Доретата“ гочна наново да работи. Първото представление е добъръ показателъ че Ново-пазарци ценятъ киното. Тѣ го посещаватъ тиха масово.

Остава на ръководителитъ това предприятие да оцѣнятъ добре това обстоятелство и имайки предвидъ всичкитъ добри страни на филма, да си сжестватъ една обща задача и да подбиратъ картини съ сждържание, което да възбуди духовнитъ нужди на Ново-пазарци.

Умолватъ се ония, които горятъ чета тора на фейлетона „Идатъ“ съмъ азъ, да си взематъ бележка, че грешатъ Гавраилъ Юрдановъ